BEREKETLENEN HURMALAR

İÇİNDEKİLER

MÜBAREK VE ARKADAŞI

Sevgili Peygamberimiz kendisine peygamberlik verilince insanlara İslâmı anlatmaya başladı. Onların bütün kötü davranışlardan kurtulmalarını sağlamaya çalışıyordu. Böylece insanlar hem dünyada güzel yaşayacak, hem de neticede Cennet'e gideceklerdi. Fakat çoğu zaman insanlar Peygamberimizi dinlemiyordu.

Dinlememekle kalsalar iyiydi. Kendilerine sunulan iman davetini kabul etmedikleri gibi bir de Sevgili Peygamberimize kötü sözler söylüyorlardı. O'nunla alay ediyorlardı. Bütün bunlara Peygamber Efendimiz çok üzülüyor ve bu durumdan çok sıkılıyordu.

Yine Peygamberimizin çok sıkılıp, bunaldığı günlerden biriydi. Allah Resûlü, Hazreti Ebubekir ile beraber Mekke'den çıkmıştı. Biraz gidince bir Arap köyüne rastladılar. Peygamber Efendimiz ve arkadaşı, tenha yerde duran bir ev gördüler. Epeyce yorulduklarından o tarafa yöneldiler.

Biraz daha yürüdükten sonra eve ulaştılar. Gittikleri evde, bir kadından başka hiç kimse yoktu. Kadın, onları görünce:

– Ey Allah'ın kulları! Ben burada yalnız yaşıyorum, başka kimsem yok. Eğer benden ikram isterseniz size ikramda bulunamam. Siz bu kabilenin büyüğüne gidin, dedi.

Allah Resûlü, kadına cevap vermedi. Vakit akşama yakındı. Misafirlerine bir şey ikram edememek kadını oldukça üzmüştü. O sırada kadının oğlu, güttüğü üç-beş tane keçiyle geldi. Kadın hemen oğluna şöyle dedi:

– Oğlum, şu keçiyi ve bir de şu bıçağı dışarıdaki

iki adama götür. Keçiyi kesip etini yesinler ve bize de bir miktar ayırsınlar.

Çocuk, gelip annesinin dediklerini Efendimize söyledi. Peygamberimiz çocuğa tebessüm ederek:

– Bu bıçağı götür, bana bir kap getir, dedi.

Çocuk şaşırmıştı. Hatta Peygamberimizin bu isteğini garipsedi. Kabı sütleri olmayan keçileri sağmak için istemiş olamazlardı. İstenen kabın ne yapılacağını anlamak için:

– Artık akşam oldu ve bu keçide süt yok ki, dedi.

Ellerini iki yana açmış ve iyice meraklanmıştı. Allah Resûlü yine tebessüm ederek:

– Sen benim dediğimi yap, dedi.

Bunun üzerine çocuk koşarak eve, annesinin yanına gitti. Misafirlerin bıçağı istemediklerini, yalnızca bir kab istediklerini söyledi. Misafirlerin kap istediğini duyunca yaşlı kadın da meraklanmıştı. Çocuk, şaşkın şaşkın, annesinin verdiği kap elinde keçinin yanına geldi.

O sırada Sevgili Peygamberimiz ve sadık dostu Hazreti Ebubekir kendi aralarında konuşuyorlardı. Allah Resûlü çocuğun elinden kabı aldı. Keçinin yanına vardı. Keçi gerçekten çok zayıftı ve sütü olmadığı her hâlinden belliydi. Çocuk, büyük bir merak içinde bekliyordu. Bir kere bu yabancıları tanımıyordu. Onlara ikram edilen keçiyi de istememişlerdi. Şimdi de zayıf mı zayıf, cılız bir keçiden süt mü sağacaklardı?

Sevgili Peygamberimiz, keçinin yanına çöktü ve memesini sıvazladı. Besmele çekip keçiyi sağmaya başladı. Kap doluncaya kadar süt sağdı o keçiden. Sonra da çocuğa:

– Bunu al annene götür, dedi.

Çocuğun annesi, sütü görünce hayretler içerisinde kaldı. Bir çocuğa, bir süte baktı ve kabı alıp doyuncaya kadar süt içti. Çocuk, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Annesi ise belki de kendini rüyada zannediyordu.

Çocuk elindeki boş süt kabıyla ve aynı şaşkınlıkla Peygamberimizin yanına geldi. Peygamber Efendimizin yüzünde yine aynı tebessümü vardı. Küçük çocuğa doğru dönerek sağdığı keçiyi gösterdi.

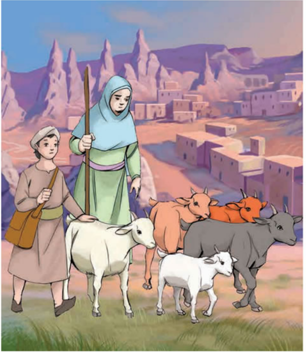
– Bunu keçiyi al, diğerini getir, dedi.

Çocuk bir koşu gidip diğer keçiyi getirdi. İkinci keçi de oldukça zayıftı. İlk keçi gibi onun da sütünün olmadığı belliydi. Zaten çevrede keçilerin otlayacağı kadar ot, yaprak yoktu. Peygamberimiz ilk keçiyi sağdığı gibi onu da sağdı. Bu keçiden sağdığı sütü Hazreti Ebu Bekir'e ikram etti.

Hazreti Ebubekir de karnını bu sütle doyurunca Peygamberimiz başka bir keçi istedi. Aynı şekilde sağdığı üçüncü keçinin sütünü de kendisi içti.

O gece orada kaldıktan sonra Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşı Hazreti Ebubekir yollarına devam ettiler.

O gün yaşadıklarından dolayı hayretler içerisinde kalan kadın Peygamber Efendimize "Mübarek" adını vermişti.

Bu olayın üzerinden hayli zaman geçmişti. Arada geçen sürede kadının koyunları, keçileri çoğalmıştı. Hatta kadının hayvanları o kadar çoğalmıştı ki onların bir kısmını satmak için Medine'ye götürdüler.

Kadın ve oğlu Medine pazarında hayvanlarını satmak için uygun yer arıyorlardı. Bu dolaşma sırasında çocuğun gözüne tanıdık bir yüz ilişti. Hemen annesine (Hazreti Ebubekir'i kastederek):

– Anne bak! Önceden bize gelen mübarek adamın yanındaki adam şuydu, diye seslendi.

Annesi hemen Hazreti Ebubekir'e dönerek:

– Ey Allah'ın kulu, senin yanındaki adam kimdi, diye sordu.

Hazreti Ebubekir meraklı bir şekilde:

– O'nun kim olduğunu sen gerçekten bilmiyor musun, dedi.

Kadın:

– Hayır, bilmiyorum, dedi.

Hazreti Ebubekir kadına:

– O peygamberdir, dedi.

Kadın bunu duyunca:

– Öyleyse, beni hemen O'na götür, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Ebubekir kadını, Allah Resûlünün huzuruna götürdü. Peygamber Efendimiz kadına yemek ikram etti, çeşitli hediyeler verdi. Kadın da, Efendimize peynir ve bazı eşyalar takdim etti.

Bunun üzerine, Efendimiz kadına giyim eşyaları ve bazı şeyler daha hediye etti.

Önceden yaşadığı olaydan da etkilenmiş olan kadın, o gün orada Müslüman oldu.

BEREKETLENEN HURMALAR

Peygamber Efendimiz Mekke'deki insanların iman etmesi için elinden geleni yaptı. Fakat müşrikler başta Sevgili Peygamberimiz olmak üzere tüm Müslümanlara çok eziyet ettiler. En sonunda bu baskı ve işkenceler Mekke'deki Müslümanların göç etmesine sebep oldu.

Yapılan baskılar sonucunda yurdunu terk etmek zorunda kalan Peygamber Efendimiz ve diğer Müslümanlar hicret ederek Medine'ye geldiler. Fakat Mekkeli müşriklerin Müslümanları rahat bırakmaya niyetleri yoktu. Sonunda Mekke'deki müşrikler Medine'deki Müslümanlara savaş açtılar.

Yapılan ilk savaşta Müslümanların galip gelmesi müşrikleri daha da kızdırdı. Müşrikler hemen yeni bir savaş hazırlığına başladılar. Bu savaş Uhud Dağı'nın etrafında yapıldığı için savaşın adı da Uhud Savaşı oldu.

Müşrikler, Müslümanların tamamını yok etmek için büyük bir ordu hazırladılar. Bu savaşa Müslümanlardan genç yaşlı birçok insan katıldı. Yüce Allah'ın adının dünyadan silinmemesi için hep birlikte çalışmak zamanıydı. İki ordu Uhud'da karşılaştı.

Hazreti Cabir'in babası da oldukça yaşlı olmasına rağmen bu savaşa katılanlar arasındaydı. Uhud'a çıkmadan önce oğlu Cabir'i yanına çağırarak ona şöyle dedi.

– Oğlum, ben yaşlı bir insanım. Bugün Allah Resûlünün yanından ayrılmak istemem. Ümit ederim ki Yüce Allah bana şehitlik ve Cennet'i nasip eder.

Bu sözler üzerine Cabir:

– Fakat babacığım, sen oldukça yaşlı birisin, savaşamazsın. Senin yerine biz savaşırız, dedi.

Fakat babası onun daha fazla konuşmasına müsaade etmeyerek şöyle dedi:

– Bugün beni Resûlûllahtan geri bırakma. Yalnız sana bir tavsiyem olacak, dedi ve konuşmaya devam etti. Eğer şehit olursam geride bıraktığım borçlarımın tamamını öde. Ayrıca kız kardeşlerine iyilikle muamele et.

Hazreti Cabir'in babası bu savaşta Allah için canını severek vermiş ve şehit olmuştu. Şehit olmuş ve Cennet'e yürümüştü ama arkasında altı tane yetim kız bırakmıştı.

Uhud sonrası babasının borçlarının fazlalığından bunalan Hazreti Cabir daha fazla dayanamayarak Peygamber Efendimizin yanına gitti. Çok hüzünlü bir şekilde Allah Resûlüne şöyle dedi:

– Babam borçlarıyla öldü. Şimdi ise, bu borçları ödemek için hurmadan başka malım yok. Bahçeden gelecek hurma ile de, borcumun tamamını ödemek yıllar sürer. Alacaklılar ise beni çok fena sıkıştırıyor, ağır sözler söylüyorlar. Alacaklıların beni zor durumda bırakmaması için, ne olur bana yardımcı olsanız.

Cabir'in babasının, içinde çeşitli hurma ağaçları bulunan iki bahçesi vardı. Fakat bunların mahsulü, bıraktığı borçları karşılayacak kadar yoktu. Cabir'in borçtan bir kısmının düşülmesi isteğini alacaklılar kabul etmemişlerdi. Hatta borcun ertelenmesi isteği de kabul edilmemişti.

Sevgili Peygamberimiz, alacaklıya Cabir'in borcuna karşılık hurmalığın meyvesinin bütününü almasını teklif etti. Fakat o buna yanaşmadı. Peygamber Efendimiz alacaklı ile tekrar konuştu. Ona alacağını ertelemesini teklif etti. O, bunu da kabul etmedi. Bu yıl borcun bir kısmının, gelecek yıl da bir kısmının ödenmesi teklifini de kabul etmediler.

Hatta ödenecek hurmanın hepsinin iyi cinsten olması hususunda da direndiler.

Ertesi gün, Peygamberimiz Efendimiz, Hazreti Ebubekir ve Hazreti Ömer'le birlikte, Cabir'in hurma bahçesine gitti. Cabir:

– Merhaba! Hoş geldiniz, safa geldiniz, diyerek Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşlarını karşıladı.

Peygamber Efendimiz:

– Ey Cabir, haydi, bizi şu hurma bahçende bir dolaştır, gezdir, buyurdu.

Cabir:

– Olur, ey Allah'ın Resûlü, dedi.

Hurma bahçesini birlikte dolaştılar. Cabir, içi hurma lifinden doldurulmuş, yüzü kıldan dokunmuş bir yastık getirip Peygamberimiz Aleyhisselamın oturacağı yere koydu. Sonra misafirlerine sofra kurup ikramda bulundu. Bahçeden ayrılacakları sırada, Cabir'in hanımı:

– Ya Resûlûllah! Senden dua bekleriz, dedi.

Sevgili Peygamberimiz, oradan ayrılmadan bereket duası yaptı.

Cabir'e de:

– Git! Hurmanı toplayıp tasnif et. İyi cinsini bir boy, erginini de bir boy yaptıktan sonra, bana haber gönder, buyurdu.

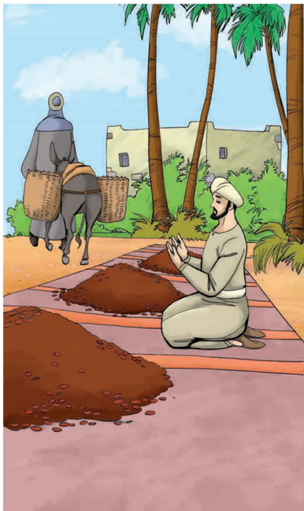
Cabir, bu emri yerine getirdikten sonra, Peygamber Efendimiz geldi. Cabir, aynı zamanda, alacaklılara da haber salmıştı. Onlar da, eşekler ve çuvallarla bahçeye geldiler.

Sevgili Peygamberimiz hurma öbeklerinin en büyüğünün çevresini üç kere dolaştı.

Hurma harmanının başına oturduktan sonra, orada bekleşen alacaklılara işaret ederek, Cabir'e:

– Haydi, şu alacaklılara borçlarını ödeyiver, buyurdu.

Cabir de, alacaklılara haklarını ölçüp ölçüp tamamıyla verdi. Geri kalan hurma, sanki aslından bir şey eksilmemiş gibiydi.

"Babamın borcu ödensin de kız kardeşlerimin yanına bir tek hurma tanesiyle bile dönmesem de olur." diye düşünen Cabir'e, neredeyse dağıttığı kadar hurma kalmıştı.

Hazreti Cabir, ikindi namazında buluşup durumu Peygamberimiz Aleyhisselâma arz edince, Peygamberimiz Aleyhisselâm:

«Allah'ım! Hamd olsun Sana! Allah'ım! Sana hamd olsun!» diyerek Allah'a şükretti.

Hazreti Cabir'e de:

– Sen bunu Ömer'e de haber ver, buyurdu.

Cabir gidip Hazreti Ömer'e haber verince, Hazreti Ömer:

– Ben zaten Allah Resûlü hurma bahçesini gezip dolaştığı zaman, Allah'ın hurmalığı muhakkak bereketlendireceğini anlamıştım, dedi. O da Allah'a hamd etti.

Cabir, Hazreti Ömer'le oturduğu sırada da, Sevgili Peygamberimiz onların yanına geldi. Hurma

bahçesinin mahsulünden borçların tamamen ödedikten sonra kendilerine bir hayli hurma kaldığını tekrar söyleyince,

Hazreti Ömer Peygamber Efendimize dönerek:

– Biz zaten senin Allah'ın Resûlü olduğunu katiyen biliyoruz. Vallahi, sen muhakkak Allah'ın Peygamberisin, dedi.